

[Valdemar Sørensen.]

fortvarende Eksistens, der er den højtærede Justitsminister, som gerne vil tale om Haabet om bedre Tilstande hvert andet Aar, og der er mig, som frejdigt i Dag udtaler Haabet om, at denne taabelige Tilstand snart maa faa en Ende, saa man kan blive fri for en Lovgivning som den, vi her behandler. Hvilket af disse tre Synspunkter der har mest Tilslutning i Befolkningen, kan jeg vist spare mig at gøre Bemærkninger om.

Maa jeg saa i Anledning af Lovens Administration sige, at jeg deler ganske den højtærede Justitsministers Betragtning om det uhyre vanskelige i her at øve Ret og Skel, og jeg synes ogsaa, det kan være svært at overbevise de Folk, der drages ind i en saadan Sag, og muligvis ved Lejlighed at overbevise Offentligheden om, at det rigtige er gjort; men jeg vil dog i Mod sætning til den højtærede Justitsministers Syn paa disse Ting mene, at saafremt man ved Lejligheder, hvor en saadan Sag var fremme for Offentligheden i Pressen, ikke var bange for at give de Oplysninger, der foreligger i den, vilde Befolkningen efterhaanden kunne naa til en Opfattelse af, hvad der var den virkelige og rigtige Retningslinie i Administrationens Afgørelser. Jeg indrømmer, som sagt, Vanskelighederne, og jeg vil gerne sige til sidst, at kan det ikke gøres, saa er det min Trøst, at i Spidsen for det hele sidder den højtærede Justitsminister selv, og jeg tager det som en Garanti for denne Lovgivnings rigtige Administration, at ingen Sag af denne Art kommer igennem, uden at den har passeret den højtærede Justitsminister selv.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

J. P. Nielsen: Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Schmidt, at det, at det er saa daarligt heroppe, kan ikke være nogen Grund til, at man sydfra styrter herop. Det er jo da ganske givet. Vi har Ret i at advare imod, at der kommer flere herop, naar man netop fra tysk Side fremhæver — og jeg har endda Breve fra Anstalter, der virker dernede, hvori det staar —, at det tyske Mindretal er særlig udsat for at lide Nød. Føreren, Dr. Møller i Graasten, udtalte for øvrigt ogsaa ved et Møde i Løgumkloster, at særlig det tyske Mindretal i Sønderjylland led saa forfærdeligt under Nøden, og naar det er Tilfældet, saa

er det berettiget fra vor Side at advare imod, at der kommer flere herop.

Over for den anden Teori, som det ærede Medlem Hr. Schmidt kom med, gør jeg opmærksom paa, at indtil 1864 var Sønderjylland knyttet til Danmark, og vi sporer dernede, at der i de 56 Aar fra 1864 til 1920 er foregaaet en stærk Indvandring sydfra af unge Mennesker, der havde deres Familiebasis Syd for Grænsen, og derfor maatte det være naturligt, da Genforeningen i 1920 kom, at disse Mennesker, der havde deres Familie sydpaa, rejste tilbage, men det var ikke Tilfældet. (*Schmidt:* Det er sket). Det er ikke sket i ret mange Tilfælde; det vil om kort Tid blive oplyst i hvor mange Tilfælde. Jeg kan ikke opgive Tallene her, men det foresvæver mig, at det kun var ca. 6, der opterede for Tyskland, mens et Par Tusind opterede for Danmark. De blev her alle sammen, selv de tyske Embedsmænd. Selv en Del tyske Embedsmænd blev her, som havde været ansat i den tyske Hær og Flaade, og som man fra dansk Side havde ydet Pension til. Men om kort Tid vil der komme til at foreligge Oplysninger om dette Forhold.

Justitsministeren (Steincke): Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen delte Menneskeheden under Hensyn til det foreliggende Lovforslag i 3 Kategorier: Bukkene, hvortil det ærede Medlem Hr. Pürschel hørte, Faarene, hvortil jeg hørte, og saa ham selv. Maa jeg over for denne Definition sige, at i Praksis synes jeg ikke, det ærede Medlems Haab var meget lysere, da han ikke ønsker at stemme imod Lovens Forlængelse for to Aar, saa for saa vidt er vi enige. Det ærede Medlem henstillede til mig ikke at være bange for at give Oplysninger til Pressen om denne Administration. Det kunde aldrig falde mig ind. Jeg har aldrig været bange for at give Pressen Oplysning om en hvilken som helst Sag; naar Pressen henvender sig, faar den alle de Oplysninger, jeg mener at kunne give, og som kan være af Interesse for Offentligheden. Men der kommer ingen Henvendelser i disse Sager, formentlig af den Grund, at ogsaa Pressen forstaar, at der i næsten hver af dem er en saadan Mængde Detailler, at den afgørende Bestemmelse til syvende og sidst maa bero paa et Skøn over mangeartede Forhold, som i Almindelighed ikke er velegnede til at fremlægges for Offentligheden. Til Gengæld glædede det mig, at det ærede Medlem tror paa,